

«Ψυχή μου, ψυχή μου ανάστα» (ψάλλει ο π. Αθανάσιος Σιμωνοπετρίτης)

/ [Πεμπτουσία](#)

[simonopetriris2](#)

Την Μεγάλη Τεσσαρακοστή τελείται η ακολουθία του Μεγάλου Αποδείπνου στην οποία ψάλλονται κατανυκτικοί ύμνοι. Ένα από τα εκφραστικότερα τροπάρια της ακολουθίας είναι και το προοίμιο του κοντακίου του Ρωμανού του Μελωδού, που συμφάλλεται με τον Μέγα Κανόνα:

«Ψυχή μου, ψυχή μου, ανάστα, τί καθεύδεις τό τέλος έγγίζει καί μέλλεις θορυβεΐσθαι· ανάνηψον οὖν, ίνα φείσηταί σου Χριστός ό Θεός, ό πανταχοῦ παρών καί τά πάντα πληρῶν».

Πρόκειται για τον αντιπροσωπευτικότερο ύμνο της περιόδου της Μεγάλης Τεσσαρακοστής, που μας εισαγάγει στην κατάνυξη, στην νήψη, στην άσκηση, στον αληθινό προσανατολισμό διελεύσεως του μεγάλου πελάγους της νηστείας. Μπαίνει στο στόμα κάθε πιστού σαν εγερτήριο σάλπισμα, σαν αφυπνιστικός σεισμός, σαν αποστροφή στην κοιμωμένη και ραθυμούσα ψυχή του. Για μια ακόμα φορά οι υμνογράφοι της Εκκλησίας δια των ύμνων παιδαγωγούν τους πιστούς δίδοντας το στίγμα της εν Χριστώ σωτηρίας και της κατά Χριστόν αγωνιστικής πορείας.

Ο π. Αθανάσιος Σιμωνοπετρίτης ψάλλει το κατανυκτικό τροπάριο «Ψυχή μου, ψυχή μου», ήχος πλ του β΄.

%nmkoaeryhbvccxxzas%